

VI.

И младъ бжлгарски поетъ умилно реди.

Росію! колко ни плѣни
Туй име свято, родно, мило!
То въ мрака бива намъ свѣтило,
Надѣжда въ нашитѣ злини!

То спомня ни, че нѣн кога сме
Забравени отъ цѣліа свѣтъ,
Любовъ що никога не гасне
За назе бди съ най-сладжкъ свѣтъ!

Росія! Тя земя велика
По миръ, по брой, по сила! Тя
Съ небето има си прилика
И само съ руската душа
Тамъ, тамъ молбитѣ ни са чуватъ
И въ днешніа печаленъ часъ
Сърца се братски се вжлнуватъ
Осемдесетъ миліони съ насъ!

О, скоро намъ ще са протегне
Могуща, силна, братска дланъ,
И кржвъ поганска пакъ ще текне,
И пакъ ще гржмне старъ балканъ!

О здравствуй ти, Росію мощна!
Свѣта трепна отъ твоя гласъ!
Скокни, царице полунощна,
Зовемъ те нѣй ела камъ насъ!

Бжлгарія сега тя вика!
Часътъ настана твой завѣтъ
И твойта мисія велика
Да я испжлнишь въ тоя свѣтъ